

I Forlaget Vandkunstens serie

Store fortællere i lommeformat:

H.C. ANDERSEN, Skæve skrifter

INGEBORG BACHMANN, Simultan

LYDIA DAVIS, Kakerlakker om efteråret

VLADIMIR NABOKOV, Timer i litteratur

JOSEPH ROTH, Kong Salomons tempel i Berlin

JOSEPH ROTH, Leviathan

ANNIE SAUMONT, En duft af lavendel

ALBERT
COSSERY

Mennesker glemt af Gud

*Historier fra
Kairo*

Oversat og med efterskrift af
Ove Gregers Petersen

FORLAGET VANDKUNSTEN

Indhold

- 7 Postbuddet hævner sig
- 33 Den unge pige og hashrygeren
- 47 Barberen har slået sin kone ihjel
- 75 Faren ved fantasien
- 101 De sultne drømmer kun om brød
- 133 Efterskrift

Postbuddet hævner sig

Det var frygtelig varmt.

Som sædvanligt standsede postbuddet i Den gravide kvindes gade foran strygemanden Hanafis butik.

»Goddag,« sagde han.

Strygemanden, der blundede som altid, led langt ind i sin sjæl under denne daglige og uundgåelige forstyrrelse. Langsomt åbnede han øjnene og så på postbuddet med det sløve blik, han havde haft, siden han blev født. Han ville gerne have gnedet sig i øjnene, men bevægelsen udeblev; han var som altid lammet af mærkelige og ubestemmelige skruller. Bortset fra denne smittende inaktivitet var han den mest almindelige mand i hele kvarteret.

Han besvarede postbuddets hilsen, hvorefter han faldt tilbage i sin primitive søvn, hovedsagelig indholdsløs, uafbrudt, ubesværet, tung som en sten, der glider ned på bunden af en sø. Sønnen var hans naturlige element.

Men sådan opfattede postbuddet det ikke. Denne morgen havde han brug for at tale med Hanafi om en usædvanlig sag, som bekymrede ham meget. Udtrykket i hans ansigt røbede uden tvivl en vis ængstelse, men afdæmpet og derfor mere gribende. Som det senere vil vise sig, var postbuddets ængstelse ikke helt ubegrundet. Forholdet mellem ham og indbyggerne i Den gravide kvindes gade var meget anspændt. Alligevel dristede han sig til at sige:

»Vågn op, Hanafi!«

»Hvad er der nu?« spurgte strygemanden med søvndrukken stemme.

»Nå, ikke noget særligt. Jeg har såmænd bare et brev til dig.«

Postbuddets ihærdige forsøg på at vække ham forekom Hanafi at være topmålet af al menneskelig grusomhed. Mage til påtrængenhed. Bare fordi han kunne læse og skrive, var dette elendige postbud virkelig blevet en pestilens. Han hed Zouba. Han var flere gange blevet pryglet i kvarteret, men han dukkede alligevel op igen. Umuligt at gøre ham led og ked af det. For at udføre sit hverv risikerede han hver dag at vende hjem til sin kone på en hospitalsbåre. Især hans kakifarvede uniform vækkede harme og bragte sindene i kog på grund af dens militære, ja, næsten krigeriske udseende. Engang måtte postadministrationen have støtte fra ordensmagten i form af en tapper gendarm til at eskortere ham på hans hyppige ruter gennem det fjendtlige og vanartede kvarter.

Manden var lille og spinkel. Alt ved hans væsen vækkede uvilje og tiltrak fjendtlighed. Med sin store postsæk, som hang langs hans ene side, lignede han en forvansket udgave af et menneske, et særlig anstødeligt og meget karakteristisk ét. Når han gik sin runde, blev hans magre bagdel tildelt flere rappe og vældigt uanstændige klap af kvarterets små slyngler. Hvorefter han, som en dannet mand, høfligt fornærmede dem.

Dette utaknemmelige job med alle de farer, han måtte udstå, fik ham til at tilskrive sig selv et vist heltemod. Alene for at vise sin overlegenhed var han begyndt at gå med briller.

Som en dykker, der stiger op af havet, dukkede strygemanden på ny op til livets overflade. Han medbragte et helt udvalg af søde drømme, som næppe var berørt af opvågningens lys, før de blev triste og farveløse, tabte deres drømmeagtige skær for at ende som fragmenter af det virkelige liv, skræmmende, fulde af ængstelse og kvaler. Og han bebrejdede altid sig selv for at være svag over for dette uudholdelige postbud. Se bare, nu ville han forhindre ham i at sove. Men ville himlen tillade en sådan forbrydelse? Hvor var medmenneskeligheden og de godhjertede mennesker og hele civilisationen? Han råbte op for at virke frygtindgydende, men uden overbevisning, trætheden forhindrede det.

»Hvad siger du, din hvalp? Et brev til mig? Hvad er dog det for en luderkarl, der morer sig med at skrive til mig? Behold dit beskidte brev, eller giv det til din mor. Jeg vil ikke have det. Skal du gøre grin med mig, dit satans postbud!«

Hans beslutning var helt igennem alvorligt ment, i fuld overensstemmelse med hans ligeglade og dovne natur. Han ville ikke kendes ved det brev. Sådan var det.

Postbuddet kunne have givet ham det og være gået sin vej, men for at gøre ondt værre, var det et anbefalet

brev. Hvordan skulle han overtale ham til at skrive under på kvitteringen? Zouba vidste, at det ikke ville blive let. Strygemanden havde nogle i den grad urealistiske principper, der gjorde det umuligt at overbevise ham om noget som helst på en nem måde.

»Ved Allah! Hanafi, min bror, jeg gør ikke grin med dig! Det er ganske rigtigt et brev med dit navn. Oven i købet et anbefalet brev.«

»Jeg vil ikke have det, siger jeg jo, din hvalp! Et anbefalet brev, det er helt sikkert ikke til mig.«

»Det er til dig, se her! Intet menneske i hele verden er i stand til at tyde en adresse som mig. Hvis du blot vil skrive under her ...«

Han udtalte de sidste ord tøvende, som om han tænkte på noget banalt og ligegyldigt. Hans indre rådede ham dernæst til at vente og til ikke at sige mere.

Strygemanden, som havde bollet konen hele natten, bukkede let under for lange dialoger. Han holdt ikke af højtflyvende samtaler, især ikke om dagen. Denne sag med et anbefalet brev forekom ham usandsynlig, som et bagholdsangreb. Da han ikke kunne læse, var det umuligt for ham at genkende sit navn på den konvolut, som postbuddet præsenterede ham for.

Efter en udmattende diskussion – som varede næsten et kvarter – gik han med til at grifle en slags omvendt pyramide ned i stedet for en signatur. Men han trøstede sig ved tanken om, at han med en sådan signatur ville

tage pis på administrationen, denne store og stolte administration, som beskæftigede et uendeligt antal folk som Zouba. Så var der i det mindste noget vundet.

»Og nu, din hvalp, læs det så for mig, eller jeg slår dig ihjel.«

Smigret over sin intellektuelle overlegenhed kastede postbuddet sig begærligt over arbejdet. Han ville nu vise denne uvidende strygemand, hvad han var i stand til.

Den gravide kvindes gade (kaldt således, fordi dens kvindelige beboere altid venter sig) indtager en dominerende og fornem plads i Manchieh, de indfødtes kvarter i Kairo. De fleste mænd i gaden lever et forunderligt liv og banker deres koner næsten hver dag. Det forklarer til dels gadens indflydelse på de andre gader i kvarteret, hvor det kvindelige element dominerer ubetinget. Her var det mændene, der regerede, og de regerede suverænt.

Af hensyn til det generelle velbefindende havde det været nødvendigt at udelukke et vist antal skadelige støj-kilder i gaden. Gadesælgerne måtte som de første lide under disse repressalier. Disse barbarer ankom nemlig allerede klokken seks om morgen, og som en flok prostituerede falbød de deres modbydelige madvarer, som de uden skam sammenlignede med sjældne frugter. Under disse omstændigheder blev morgensøvnen, så højt skattet af vores fredelige indbyggere, en meget sjælden luksus, et naivt håb. Det tog adskillige måneder at skille sig af med denne plage. Men samtidig med at krigen mod ga-

desælgerne stod på, gik man også til angreb på bilisterne og en mængde andre lydkvaler og ubehageligheder, som ikke lod sig forene med de evige drømmerier. Kort sagt, man var uforsonlig over for alle fredsforstyrrelser af den offentlige hvile. Eksempler på grusomheder begået mod forbryderne fandtes til overflod. En dag fandt man for eksempel grønthandleren væltet om på sin vogn, som om han sov, men faktisk var han død.

Politiets efterforskning førte til en sensationel opdagelse. Ikke af morderen, da det ikke tog lang tid at finde frem til ham, men en opdagelse, som fremkaldte dybe menneskelige sympatier. Det så ud til, at grønthandleren var bukket under for et voldsomt slag fra en terrakotta-natpote, som Radwan Aly, verdens fattigste mand, havde kastet i hovedet på ham fra vinduet i sin rønne. Og det var så her det medmenneskelige gemte sig: Terrakotta-natpotten, som Radwan Aly havde pandet sælgeren ned med, var hans eneste møbel, og han havde ofret den for at redde hele gadens morgensøvn. En sådan selvopofrelse forbløffede selv politiet.

Nu hvor gaden var blevet relativ rolig, kunne man slumre helt til middag uden på nogen måde at blive forstyrret. Varmen var ekstrem, rent ud sagt modbydelig. Hanafi ventede befippet på resultatet af den skæbnesvangre lektur. Han var plaget af søvnen.

»Nå, hvad er det så for noget?« endte han med at spørge.

Postbuddet indtog en lærd mine og sagde i en overbevisende tone:

»Det er et brev fra slagter Chantouh.«

»Slagter Chantouh! Nå, hvad vil han mig, denne slagter?«

»Så vidt jeg har forstået, min kære Hanafi, så skylder du ham et eller andet.«

»Mig, skylder jeg ham noget! Hvad for noget? Zouba, mors dreng, vil du så holde op med at pine mig? Ved Allah! Du er ikke et postbud, du er et vrag. Zouba, min dreng, jeg elsker dig ... Lad mig blot være i fred.«

Men Zouba var ubønhørlig. Det skriftlige arbejde interesserede ham i allerhøjeste grad. I virkeligheden var der visse ord i brevet, han slet ikke forstod. Han stod over for en tekst med et rigt og perverst ordvalg. Slagter Chantouh havde helt klart ladet en offentlig skriver med et ikke helt almindeligt og nidkært talent udarbejde det.

For at præcisere nærmere læste Zouba brevet igen to eller tre gange, hvorefter han endelig konkluderede:

»Hanafi, min bror, det hele er ganske enkelt ... Din butik tilhører slagter Chantouh ... Du har ikke betalt leje i seks måneder. Han er derfor så venlig at gøre dig opmærksom på, at han, såfremt han ikke inden fireogtyve timer har modtaget sine penge, vil lade dig pågribe. Det er det hele.«

»Han vil lade mig pågribe? Og bagefter?«